

PETER DVORSKÝ:

Ako vyzerá váš umelecký kalendár hneď na začiatku sezóny?

— September som mal doslova prepĺnený umeleckými povinnosťami. Začal sa bežnými skúškami v divadle, 9. septembra som vo Viedni vystúpil ako Edgar v Lucii z Lammemooru, 10. septembra som spieval v Bratislave v programe našej a maďarskej televízie, potom nasledovalo otváracie predstavenie v SND s Vecou Makropulos, neskôr som v našej národnej opere spieval v Káti Kabanovovej a vo Faustovi. Medzitým som sa vo Viedni opäť predstavil v Gavalierovi s ružou a dvakrát v Bohéme. Okrem toho som vo Viedni, pre gramofónovú spoločnosť Decca nahrával Vec Makropulos a napokon 22. septembra som v Bratislave so Slovenskou filharmóniou premiéroval orchestrálnu verziu piesňového cyklu Pohľad do neznáma od národného umelca Eugena Suchoňa, ktorý s klavírnym sprievodom odznel už na tohtoročnej Prehliadke mladých koncertných umelcov v Trenčianskych Tepliciach.

Vaše doterajšie umelecké vstupy sa niesli doposiaľ v znamení svetového operného repertoáru. Naštudovaním spomínaného Suchoňovho diela ste na pôdu súčasnej slovenskej hudby vstúpili prvýkrát.

— Je to skutočne tak. I keď som počas štúdií čiastočne načrel do piesňovej tvorby našich skladateľov, napríklad spomínam si na piesne Bartolomeja Urbana, ktoré sa mi veľmi páčili a boli blízke môjmu naturelu, od tých čias som sa s našou tvorbou interpretačne nestretol. Azda aj preto naštudovanie Suchoňových piesní bolo pre mňa veľmi zaujímavou úlohou.

Ste spevákom, ktorého doménu sa stala predovšetkým operná scéna. Nepomýšľali ste na kombináciu operného spevu s koncertným?

— Túto myšlienku v sebe nosím, ale realizovať ju chcem až neskôr. Zatiaľ by som si rád upevnil pozíciu na operných scénach doma a v zahraničí — a ak sa mi v najbližších rokoch podarí, budem prijímať menej umeleckých záväzkov, čím by som sa predstavil viac koncertne.

Pohybujete sa zrejme medzi mnohými lákavými umeleckými ponukami —

Pocit, ktorý sa nedá vysloviť

aké meradlo používate pri ich výbere? Alebo prijímate všetky?

— Ako každý umelec na veľkých operných scénach, aj ja mám možnosť výberu. Je zvykom, že divadlo ponúka širší repertoár, prípadne spevák ponúkne svoj. Napríklad vo viedenskej Státnej opere mám v tejto sezóne úväzok dvadsiatich predstavení, pozostávajúcich z repertoáru, ktorý som naštudoval doma a v milánskej La Scale. Viedeň má však záujem, aby som každú sezónu naštudoval aj jednu premiérovú úlohu. Minulú sezónu som tri ponuky odmietol, pre túto sezónu som pristúpil zúčastniť sa na premiére opery Falstaff v úlohe Fentona. Dôvodom prijatia tejto úlohy bolo niekoľko faktorov. Jednak postava, ktorú budem stvárňovať, nie je príliš náročná, ale tiež ma láka spolupráca s dirigentom G. Soltim a režisérom O. Schenkom. V zásade si teda z ponúk vyberám tak, aby som mohol ešte dlho interpretovať postavy z odboru lyrického tenora. A tak Turiddu, Canio či José musia na mňa ešte počkať.

Aké umelecké zisky vám prinášajú hostovania na významných operných scénach?

— Doposiaľ som spieval napríklad v newyorskej Metropolitan Opere, v Londýne, Mníchove, Kolíne nad Rýnom, Sofii, Kyjeve, pravidelne účinkujem vo Viedni, stretávam sa a spolupracujem s vynikajúcimi speváčkami a dirigentmi, známymi v celom opernom svete. Zo spevákov spomeniem mená Luciano Pavarotti, Piero Cappuccilli, Mario Seregni, Elena Mauti Nunziata, Luis Quilico, z dirigentov Oliviero de Fabricis, Francesco Malinari Pradelli, Giuseppe Patti. Stretnutie s takýmto umelcami sú nepochybne veľkým umeleckým ziskom. Pri každom z mojich nových vystúpení podobného druhu mám obavy, či nároky kladené na mňa, zvládnem. Ale po niekoľkých minútach sa už cítim na pevnej pôde.

Opera patrí do sféry hudobného divadla, teda na javisku nie ste len spevákom, ale rovnocenné požiadavky sa kladú aj na váš herecký prejav. Ako ste sa vyrovnali s týmto problémom?

— Režisér doma i v zahraničí venuje dost času tomu, aby sa spevák vžil do svojej postavy, ale všetky herecké problémy sa zvládnu vždy nepomerne ľahšie, ak sa na scénu dostane zohratý spevácky ensemble, ktorý akosi samozrejme dáva celému priebehu predstavenia plynulosť a voľnosť.

Nedávno sa na našom gramofónovom trhu objavila vaša prvá profilová platňa. Je váš názor na jej úroveň — vzhľadom na ohlas verejnosti — totožný? Kto navrhol jej dramaturgiu?

— Predovšetkým som rád, že táto gramofónová existuje a vôbec, že naši mladí umelci majú svoje umelecké profily. Veľmi som sa potešil ponuke realizovať platňu a hneď som Opusu ponúkol aj jej dramaturgiu, pozostávajúcu z árií, ktoré mám v obľube. K výsledku, resp. k samotnému nakrúcaniu, mám však výhrady. Nepáči sa mi, že v Bratislave nie sme schopní zabezpečiť pre umelcov (teraz nemyslím len na seba) denné nahrávacie termíny. Nie je totiž mysliteľné, aby umelec podal niekoľkokrát za sebou v opakujúcich sa nočných termínoch skutočne perfektný výkon. Nie som tiež spokojný so skutočnosťou, že šesť árií som naspieval na hotový orchestrálny podklad. Tento bol — aj napriek tomu, že som bol pri jeho nahrávke prítomný — odlišný od môjho vnútorného prežitia árií. Tempá, ktoré cítim, som touto danosťou nemohol uplatniť. Napríklad, hneď by som „prešpíval“ recitativ z Traviaty. Je príliš rýchly. Napriek tomu som však zistil, že ohlas na platňu je veľký — doma i v zahraničí. Aby som bol úprimný, pripadnú ďalšiu platňu by som rád robil za iných podmienok, pretože tak ako u nás, sa nerealizujú — myslím — nikde na svete.

Dňa 4. X. t. r. zaznela z bratislavského štúdia Československého rozhlasu premiéra novej nahrávky Pucciniho Bohémy. Niektorí kritici už mali možnosť

zoznámiť sa s ňou už na verejnej prehliadke. Ide o umelecky a technicky mimoriadne kvalitnú nahrávku, na úspechu ktorej sa vo veľkej miere podieľate partom Rudolfa aj vy. Ako sa vám spolupracovalo s teamom zahraničných spevákov, s dirigentom Ondrejom Lenárdom a so Symfonickým orchestrom Československého rozhlasu?

— Pôvodne sa mala táto nahrávka uskutočniť výlučne s účastníkmi a laureátmi MTMI 1977. Nakoľko sa však nepodarilo získať všetkých plánovaných zahraničných účastníkov menovanej triády, dramaturgia Československého rozhlasu prizvala aj iných zahraničných i našich kvalitných sólistov k realizácii opery. Z pôvodných účastníkov MTMI sa na nahrávke podieľa iba Veronika Kincsesová z Maďarska a ja. Úlohu Marcela spieva Ivan Konsulov z Bulharska, ďalej účinkujú sólisti z Poľska, Maďarska a moji kolegovia: Sidónia Haljaková, Štefan Jančí, Stanislav Beňačka a Vojtech Schrenkel. Na nahrávku sme sa pripravovali skutočne dôkladne. Dirigent, režisér a dramaturg niekoľkokrát so speváckimi konzultovali o množstve umeleckých problémov, pričom sme sa snažili vzájomne rešpektovať. Táto námaha sa, myslím, vyplatila, pretože — zdá sa — nahrávka Bohémy bude mať oveľa väčší ohlas, ako moja profilová platňa. Jedným z kladov bola skutočnosť, že práca na tomto diele prebiehala výlučne v dopoludňajších a popoludňajších termínoch, kedy hlasy spevákov sú svieže, bez stopy únavy, ktorá zákonite prichádza v noci. Za výnimčnosť nahrávky sa treba poďakovať predovšetkým Ondrejovi Lenárdovi; jeho zásluhou je nahrávka stopercentná vo všetkých detailoch a nepôsobí stereotypne.

Aký je to pocit, keď ani nie tridsaťročný spevák zožina vo všetkých kútoch sveta dlhotrvajúce potlesky?

— Keď som ešte nedávno — ako študent — sedel v hľadisku Veľkého divadla v Moskve či v La Scale a videl som pred oponou ukláňajúcich sa a ďakujúcich spevákov, v kútiku srdca som sa tam videl. Dnes, keď je to skutočnosť a z potlesku patrí niečo aj mne, je to pocit, ktorý sa nedá vysloviť. Možno ho len zažiť. A ten sa nedá nijako zaplatiť.

V. ADAMČIAKOVÁ

MILAN ADAMČIAK

Mladé pódium 1978

V auguste tohto roku sa sály Karlových Varov naplnili hudbou v podaní mlaďých českých a slovenských interpretov. Prebiehal 6. ročník nesúťažnej prehliadky Mladé pódium '78. Nesporne iniciatívnou črtou MP '78 sa stala jeho reprezentácia mladšej generácie koncertných umelcov, ktorí opustili školské lavice, resp. sú poslucháčmi vysokých škôl a majú za sebou už overené úspešné pôsobenie. To zabezpečuje, že výkony, ktoré na prehliadke odzneli, skutočne reprezentujú tvorivú schopnosť mladých interpretov a zaručujú ich kvalitu. Je pochopiteľné, že o intenzívne muzikantské zážitky nebola núdza. Ďalším sympatickým, pomaly už tradičným dobrým zvykom prehliadky je jej zainteresovanosť o súčasnú hudobnú tvorbu. Skutočnosť, že temer každý interpret — a nejedna s priam programovým zameraním — uviedol skladbu súčasného českého či slovenského skladateľa, potvrdzuje, že hudba 20. storočia je mladšej generácii interpretov blízka a inšpirujúca. Novinkou dramaturgie v tomto smere bola premiéra diela českého autora v nastudovaní slovenských interpretov. Peter Michalica a Elena Michalícová sa premiérou Aforizmov Václava Kučeru (podobne ako pár dní predtým v Trenčianskych Tepliciach Jana Náčovská a Kociánovo kvarteto premiérami diel V. Bokesa a J. Beneša) zaslúžili o intenzifikáciu tesných tvorivých kontaktov medzi českými a slovenskými umelcami. Predpokladáme, že tento moment dramaturgie repertoáru mladých interpretov sa stane inšpiratívnym tak pre skladateľov a interpretov, ako i pre organizátorov hudobného diania našich národov.

Neodmysliteľnou súčasťou Mladého pódia sa stali hodnotiace diskusie za účasti mladých interpretov, skladateľov, muzikológov, kritikov a organizátorov. S priam neuveriteľnou otvorenosťou sa na nich konfrontovali postrehy, názory, tvorivé snaženia i dojmy účastníkov prehliadky. A napokon, nemožno obísť ani záujem publika, vrátane bohato zastúpenej Hudobnej mládeže o prednášky a prehliadky doc. dr. Václava Kučeru, CSc. (súčasná svetová hudba), dr. Milana Slavického (tvorba mladšej generácie) a Milana Adamčiaka (súčasná slovenská hudobná tvorba). No ťažisko Mladého pódia zostalo v koncertných podujatiach. Tohtoročného MP '78 sa zúčastnilo 25 mladých umelcov (sólistov i korepetítorov) a 6 komorných súborov, ktorí v rámci dvoch orchestrálnych a sedemdesiatich komorných koncertov prezentovali svoje umenie.

Z klaviristov si zasluhuje vysoké hodnotenie Josef Růžička (1943), ktorý zapôsobil najmä svojím hlbokým prenikaním do problematiky súčasnej hudby. Jeho podanie Sonáty in C od E. F. Buriana prezrádzalo veľkú dávku muzikality a osobitosť štýlového prístupu. Jindra Krámpertová (1942) sa uviedla ako pianistka so širokou výrazovou paletou. Jej uvedenie Beethovenovej sonáty F dur op. 109 patrilo k vrcholným zážitkom prehliadky a dôstojne ju uzavrelo. Iva Návrátová (1949) sugestívne uviedla Janáčkov cyklus V hmlách i výber piatich Noveliet od R. Schumanna. Slovenských klaviristov reprezentovala Tatjana Fraňová, z ktorej rozsiahleho polorecitálu vyniklo citlivé stvárnenie výberu Debussyho Prelúdiu a Sisfyova nedele od Ivana Režáča. Z organistov zaujal Petr Sovadina (1940) zrejmým umeleckým výkonom v Chorále C. Francka, v dielach J. S. Bacha a najmä vo výbere z Messiaenových L'Ascension. Z polorecitálů Věry Heřmanovej v najpriaznivejšom svetle vyznela Rapsodia eroica od Ctirada Kohoutka.

O bohaté hudobné zážitky, sa postarali najmä „sláči-

kári“. Najmladší účastník Mladého pódia Oldřich Hlinka v náročnom Adagii a fúge C dur od J. S. Bacha predstavil nesporný husliacký talent. Bohuslav Matoušek (1949), jeden z našich najreprezentatívnejších husliackých zjavov potvrdil svoje kvality v Mozartovom Huslovom koncerte A dur, K. 219. Uvedenie Brahmsovho Scherza a spomínaných Aforizmov V. Kučeru v nastudovaní Petra a Eleny Michalícovcov sa nieslo v duchu špičkových výkonov prehliadky — ich polorecitál upútal tak sýtym tónom ako celkovou dramatickou koncepciou a rovnováhou súhry dvojice. Nemenej úspešný bol i polorecitál Jozefa Podhoránskeho so Zlaticou Poulovou-Majerskou. Podhoránsky sa prezentoval — sugestívnym nastudovaním Konvergenčí III od Romana Bergera a Dvořákovým Rondom — ako violončelista s výrazným dramatickým cistením a skvelou technickou vybavenosťou. Jeho vystúpenie bolo sprevádzané najintenzívnejším prijatím u publika a vynútilo si sériu prídavkov. Miroslav Petráš (1948), druhý violončelista tohtoročného MP '78 sa zhostil sólového partu náročného Koncertu mladého českého skladateľa V. Tichého (bola to premiéra) s nesporným zainteresovaním.

Spomedzi štyroch sládkových kvartetov prehliadky výsoko vyniklo Kubinovo kvarteto poslucháčov JAMU, súbor obdivuhodne vyrovnanej súhry a hutného zvuku (Železný, Janáček; I. kvarteto). V Beethovenovom opuse 18/4 prezentovalo svoje muzikantské kvality Pražsko kvarteto (AMU), taktiež súbor nesporných perspektív. Košické kvarteto sa svojho hostovania v Karlových Varoch ujalo s veľkou dávkou zodpovednosti (Zeljenka) a s výrazným úsilím po zvukovej rovnováhe novej zostavy súboru — ešte presvedčivejšie než predtým v Trenčianskych Tepliciach.

Zo spevákov vynikol tenorista Miloš Ježil (1948), sólista opery v Plzni. V pôsobivom nastudovaní cyklu Ani ľahutí ani luna od E. Buriana zaujal decentným podaním. Hana Štolflová, reprezentujúca slovenský spev, by si zasluhovala širší repertoárový záber na prehliadkovom pódium. Jej účinkovanie s Karlovarským symfonickým orchestrom v Holoubkovom diele Dečrenka moja prezrádza citlivý talent. Vo výbere árií Čajkovského a Smetanu sa striedali barytonista Ivan Kusnjer (1951) a Jiřina Přívratská (1951), laureáti viacerých čs. súťaží.

Skvele boli reprezentované dychové nástroje — najmä fagotistom Svatoplukom Čechom (1947), s krásnym tónom a čistou technikou v Saint-Saënsovej Sonáte a flautistom Jaromírom Hönigom (1945) v premiére skladby Ivana Kurza s bohatým výrazovým potenciálom. Josef Pukovec (1944) zaujal vyrovnanosťou registrov a vôbec kultivovaným prejavom (v Partite pre flautu a klavír E. Drízgu). Veľkú sólistickú nádej predstavuje hornista Zdeněk Divoký (1954), ktorý sa predstavil i ako výborný komorný hráč (v Mozartovej Koncertantnej symfonii) s Adamusovým dychovým triom. Druhý dychový súbor — Filharmonické kvinteto z Brna upútal najmä uvedením skladby J. Bulisa Vrabčí smrť.

Nemôžeme obísť ani výkon mladého dirigenta Tomáša Koutného, ktorý s Karlovarským symfonickým orchestrom otvoril MP '78. Spoluúčinkovanie tohto orchestra sa nieslo v znamení úsilia o prekonanie vysokých interpretačných kvalít. S nižším priemerom či podpriemerom sme sa na MP '78 nestretli. I vďaka tomu má MP široký záujem publika a stúpajúcu úroveň dramaturgie.

Koncert jubilujúcemu skladateľovi

Pri príležitosti 65. narodenín zaslužitého umelca Ladislava Holoubka usporiadal ZSS komorný koncert z jeho tvorby. V Zrkadlovej sieni Primaciálneho paláca zazneli Tri skladby (Prelúdiu, Passacaglia, Toccata) pre klavír, cykly piesní Dečrenka moja a Pampulóni, Sonáta pre husle a klavír a mol a Druhý sládkový kvarteto.

Netreba azda pripomínať všetky zásluhy Ladislava Holoubka o našu hudobnú kultúru. V širokom, takmer komplexnom zábere sa sústredil na problematiku operného divadla a iba vďaka neobvyklej tvorivej potenci mu pri tom všetkom ostal čas i chuť aj na iné žánre. Ba možno povedať, že práve jubilantove cykly umelcov piesní sú tým najcennejším, čo jeho talent vydal a v kontexte našej hudby predstavujú klasicke hodnoty. Holoubek zhudobnil verše všetkých významnejších slovenských básnikov, dokázal si poradiť s obťažnou dĺžkou Hviezdoslavovu rovnako, ako s deklamáčnymi problémami novej poézie, obsiahol veľký okruh námetov a čo je najhlavnejšie, kontinuitne pritom rozvíjal svojský piesňový štýl. Jeho hlavné znaky by sa približne dali vymedziť ako výtuhnutie predlohy vokálnymi prostriedkami, dôsledným prekumpovaním, dobrou, z praxe odpozorovanou „posadenosťou“, dôležitým zástojom klavírneho sprievodu. Cyklus Dečrenka moja je precítený, prekrásny, vyznieva i pri odlišnej akordike celkom v duchu Schneidra-Trenavského. Pampulóni v Vítkove detské básničky zase ukazujú inú, vtipnú Holoubkovu podobu a dospelý poslucháč ich môže priam vychutnať. Instrumentálne skladby, autora nemajú až takú mieru osobitosti ako piesne, chvíľami sa evidentne nesú v „starom“ štýle, dnes už pocívanom ako určitý akademizmus. Aj v nich — napríklad v Druhom sládkovom kvartete — však možno vypočúť náznaky výbojov, smerovania dopredu, k súčasnejšiemu povedi i tvaru. Pochopiteľne tieto prvky neuplatňuje Holoubek násilne, na úkor celistvosti a jednotnosti svojho základného kompozičného prejavu.

Bolo veľmi sympatické, že spomínané diela interpretovali s výnimkou P. Mikuláša a L. Marcingera výlučne autorovi domáci, košickí umelci. Potvrdili, že sa svojimi kvalitami môžu smelo rovnať bratislavským, ba v starostlivosti nastudovania ich možno aj predstihujú. Platí to rovnako na klavírsku E. Kojanovú (upútala perfektným, premysleným riešením plôch), huslistu K. Petróciho (jeho hra sa vyznačuje vysokou dávkou emocionality). Košické kvarteto (v novom zložení s primáriom J. Opštošom má predpoklady ďalšieho výrazného umeleckého rastu). Z kvalitných speváckych výkonných E. Hanzelovej a P. Mikuláša dávam prednosť druhému, lebo sa s Pampulónmi vyrovnal vo všetkých stránkach suverénne, kým v sympatickom prejave Hanzelovej sa predsa len objavili drobné chybičky krásy.

IGOR PODRACKÝ

HUĎOBNÝ ŽIVOT 78

Ročník X.
23. X. 1978
2,- Kčs

20

Bratislavské hudobné slávnosti 1978

V sobotu 7. októbra 1978 sa Bratislava na nasledujúce dva týždne stala Mekkou hudby pre umelcov a desiatky priaznivcov umenia. Už po ôstnásty raz mesto na Dunaji otvorilo dokorán brány svojich koncertných siení a divadelných scén slávnostiam hudby. Tak ako v minulých rokoch, i teraz sa stala miestom slávnostného ceremonálu otvorenia BHS, člena Európskej asociácie hudobných festivalov Zrkadlová sieň Primaciálneho paláca. Slávnostná atmosféra 14. ročníka festivalu, známeho v hudobnom svete, navodili už prvé tóny slávnostných fanfár od národného umelca Jána Cikkeru. Vzápätí sa ujal slova predseda festivalového výboru BHS dr. J. Haluzický, ktorý privítal vzácných hostí na čele s ministrom kultúry SSR, národným umelcom Miroslavom Válkom. Z ďalších osobností nášho verejného a kultúrneho života uvítal ministra kultúry CSR dr. Milana Klusáka, podpredsedníčku SNR Annu Kretovú, primátora hlavného mesta Slovenska Ing. Ladislava Martináka, ako i predstaviteľov zastupiteľských úradov a rad významných osobností umeleckého života.

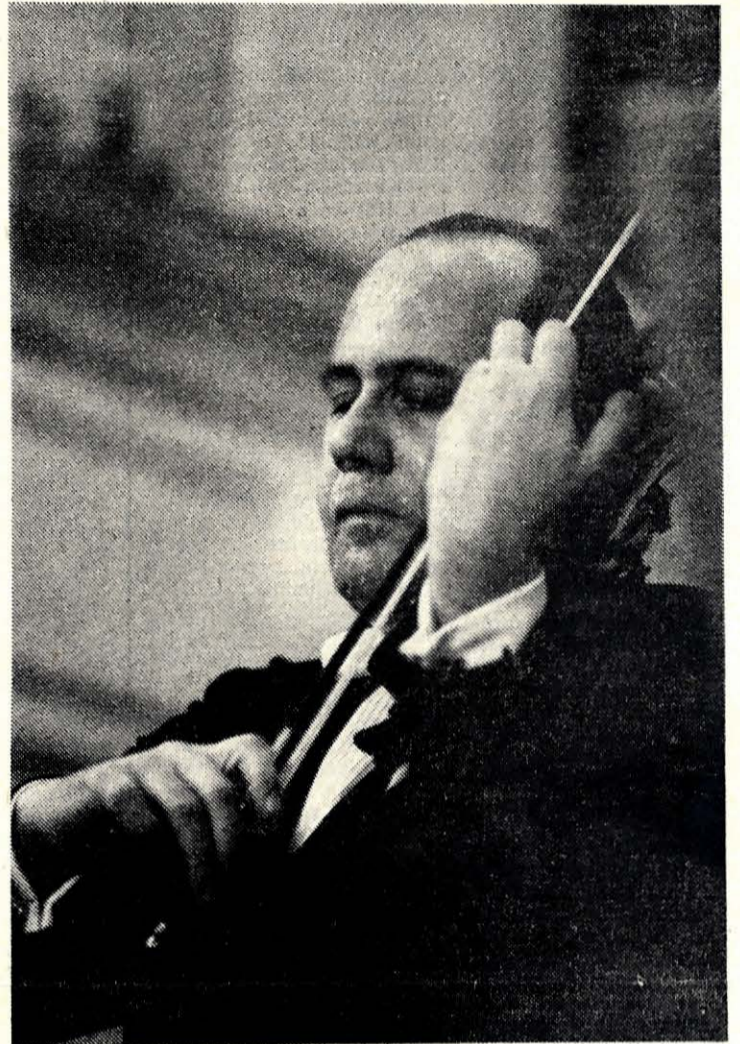
Vo svojom úvodnom príhovore prof. Juraj Haluzický vyzdvihol dramatickú koncepciu tohtoročných BHS, konaných pod záštitou Predsedníctva vlády SSR, venovaných významným politickým výročiam nášho štátu — 30. výročiu Víťazného februára, 60. výročiu vzniku samostatného československého štátu, ako i významným jubileám — 70. narodeninám národného umelca Eugena Suchoňa, 50. výročiu smrti Leoša Janáčka a ďalším osobnostiam európskej hudby. Prípadom predchádzajúcich 13 ročníkov formovania profilu festivalu s výrazným uplatnením slovenskej, českej, sovietskej hudobnej tvorby a prezentovaním dosiahnutých výsledkov socialistickej hudobnej kultúry. Potvrdil, že medzinárodný hudobný festival otvára

náruč umelcom rôznych národov, prichádzajúcich s posolstvom bratstva a priateľstva, umožňujúc tak poznávať kultúrne hudobné dedičstvo minulosti i dosiahnuté tvorivé výsledky súčasnosti. V závere svojho príhovoru sa dr. J. Haluzický poďakoval usporiadateľom festivalu a poprial slávnostiam úspešné zveľaďovanie umeleckých hodnôt našej socialistickej kultúry.

Hlavný otvárací prejav BHS predniesol dr. P. Koyš, námestník ministra kultúry SSR. Vo svojom príspevku zdôraznil význam a silu hudby a jej schopnosť rozumieť si bez slov. Konštatoval, že hudba je svedkom i činiteľom skutočného socialistickeho humanizmu a vyslovil nádej, že kultúra v širšom slova zmysle sa stane zmyslom ľudského života a zjavnou prednosťou vyspelej socialistickej spoločnosti. Na koniec svojho prejavu dr. P. Koyš pripomenul hlavnú myš-

lienku festivalu — atmosféru mieru a porozumenia medzi národmi v duchu záverov helsinskej mierovej konferencie „pre radosť z hudby, ktorú milujeme“. Záverečné slová prejavu vystriedal koncert Speváckeho zboru Lúčnice so svojim dirigentom zasl. umelcom Štefanom Klimom.

V priereze svojím repertoárom sa predstavilo spevácke teleso, v ktorom sme zaznamenali opäť nové mladé tváre. Dramaturgicky bol koncert Lúčnice zameraný na ukážky zo súčasnej slovenskej a českej zborovej tvorby a starej renesančnej literatúry. Úvodná kompozícia „Zem moja rodná“ od nár. umelca D. Kardoša bola vyznaním lásky k svojej zemi a zaujala citlivou, dynamicky tvárnou interpretáciou. I ďalšie číslo koncertu z pera zasl. umelca Z. Mikulu „Kedyže tá, milý“ so sólistkou Lubicou Orgonášovou vyznelo presvedčivo a zanietené. Previerkou interpretačných kvalít každého zborového telesa je interpretácia diel starých majstrov. Ukážky z vokálnej tvorby renesančných skladateľov — J. Arcadelta a anglického majstra Th. Morleya presvedčili v podaní Lúčnice nežným, ale vrecným podaním, zmyslom pre štýlové čítanie skladieb, ako aj šarmom a technickou istotou (Fire, fire od Th. Morleyho). Zo súčasnej českej zborovej tvorby Lúčnica predviedla dva madrigaly z cyklu 5 madrigalů od Ol. Flosmana, ktoré zaujali technickým i muzikantským vybrúsením a vystihnutím atmosféry skladieb. Zborová kompozícia nár. umelca E. Suchoňa „Povej vetrik“ upútala premyslene realizovanou výstavbou diela so zmyslom pre diferencované náladové plochy — od lyrických, po

Sovietsky huslista Igor Oistrach vystúpil na otváracom koncerte Bratislavských hudobných slávností 1978. Snímka: ČSTK

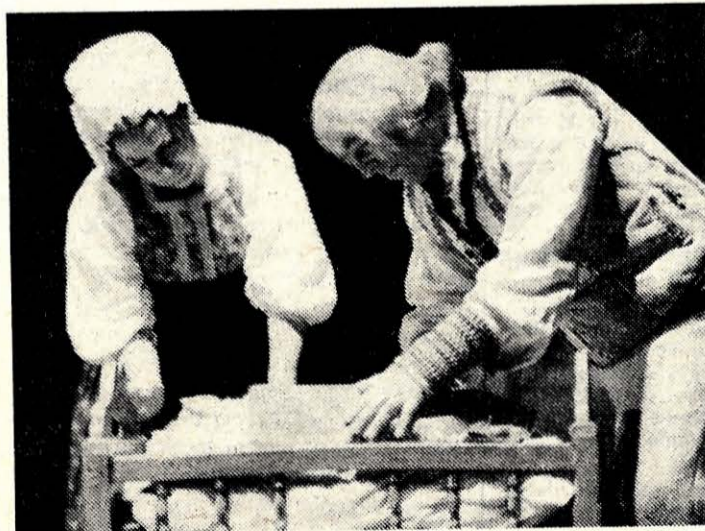
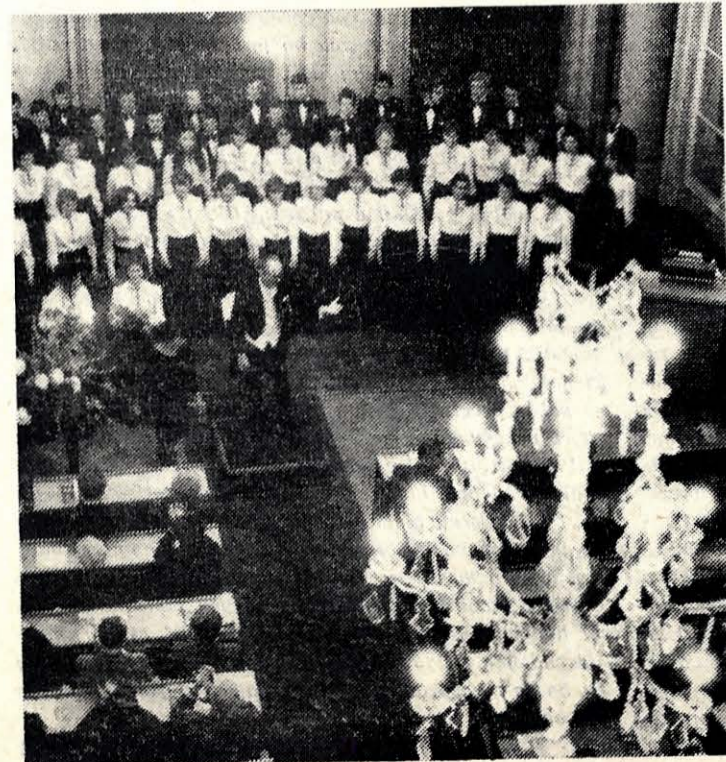
dramaticky vygradované. Solový part predniesli príjemným kultivovaným hlasovým materiálom Alžbeta Kubánková a L. Orgonášová. Záver koncertu Speváckeho zboru Lúčnice patril 4. slovenským ľudovým piesňam B. Bartoka. Spevácky zbor interpretoval cyklus piesní intonačne čisto (v súhre s klavírnym partom v podaní M. Starostu) a citlivo diferencoval charakter jednotlivých piesní. Dômyselná práca so zborom niesla znaky vypracovaných detailov i premyslenej výstavby jednotlivých skladieb. Po zvukovej stránke presvedčila predovšetkým ženská zložka telesa. Spevácky zbor Lúčnice potvrdil svoj vysoký štandard zborového umenia na Slovensku.

V druhej polovici slávnostného otvorenia BHS predseda ZSS nár. umelec E. Suchoň odovzdal ceny Zväzu slovenských skladateľov za rok 1977. V oblasti umeleckých žánrov získal ocenenie zasl. umelec M. Novák (za dielo Aby bol život na zemi) — s prihliadnutím na doterajšiu tvorbu. V oblasti populárnych a zábavných žánrov si cenu odniesol I. Bázlik za cyklus „Detský rok“ a za angažovanú tvorbu detských a mládežníckych piesní, ako aj za tvorbu pre ľudové hudobné súbory. V oblasti interpretačných výkonov si uznanie odnášal zasl. umelec M. Karin za interpretáciu slovenskej hudobnej tvorby — s prihliadnutím na celoživotné dielo. V oblasti muzikológie, kritiky a publicistiky cenu ZSS získal prof. dr. J. Kresánek, DrSc., za prácu „Základy hudobného mystenia“. Predseda výboru SHF P. Bagin odovzdal Cenu J. L. Bellu za rok 1978, J. Podprockému za II. sláčikové kvarteto. Cenu F. Kafendu získalo Bratislavské dychové kvinteto za vynikajúcu interpretáciu slovenskej tvorby a propagáciu v zahraničí. Minister kultúry CSR odovzdal pri príležitosti 50. výročia smrti L. Janáčka čestné medaily dr. J. Haluzickému, nár. umelcovi E. Suchoňovi, nár. umelcovi L. Vychodilovi, zasl. umelcovi T. Frešovi, zasl. umelcovi V. Malákov, B. Kriškovi, G. Auerovi, P. Dvorskému a muzikológovi dr. Z. Nováčkovi, ČSČ.

Pamätné plakety BHS boli udelené významným osobnostiam bratislavského hudobného života a utužovateľom priateľských vzťahov medzi národmi: dr. M. Klusákovi, ministrom kultúry CSR, Ing. L. Martinákovi a predsedovi Zväzu československých skladateľov nár. umelcovi A. Očenášovi. Slávnostnú atmosféru celého podujatia uzavreli opäť slávnostné fanfáry od nár. umelca J. Cikkeru. N. KYSELOVÁ

Spanielsky dirigent Jesus Lopez-Cobos dirigoval Slovenskú filharmóniu dňa 7. X. t. r. Snímka: ČSTK

Anna Kajabová (Katrena) a zasl. umelec Ondrej Malachovský (Stelina) ako titulní predstavitelia nového naštudovania opery Krútnava od nár. umelca Eugena Suchoňa. Inscenácia sa stala zaujímavým príspevkom BHS '78. Snímka: J. Vávro

Úvodným ceremonálom v Zrkadlovej siení Primaciálneho paláca oficiálne otvorili XIV. bratislavské hudobné slávnosti. V umeleckom programe vystúpil spevácky zbor Lúčnice pod vedením zasl. umelca dr. Štefana Klimu (snímka vľavo). Snímka: ČSTK